Sygn. akt I C 1353/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: ASR Ewa Malinka

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2018 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa ***I. W.***

przeciwko ***(...) S.A w W.***

o zapłatę kwoty 6.000 zł

I. zasądza od strony pozwanej ***(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.*** na rzecz powódki ***I. W.*** kwotę 2500 zł (dwa tysiące pięćset zł) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od powódki ***I. W.*** na rzecz strony pozwanej ***(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.*** kwotę 495,96 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie powódce I. W. kwotę 591,42 zł, a stronie pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 428,27 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 26 maja 2014 r. powódka I. W. domagała się zasądzenia od strony pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21.02.2014 r. do dnia zapłaty. Powódka wniosła też o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie żądania podała, że w dniu 3 grudnia 2013 r. w miejscowości N. doszło do zdarzenie drogowego, w wyniku którego doznała obrażeń ciała. Pojazd sprawcy wypadku ubezpieczony był, w zakresie odpowiedzialności cywilnej, u strony pozwanej, jednak ta odmówiła przyjęcia odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu podniosła, że uszkodzenia obu pojazdów, które miały brać udział w kolizji z dnia 3 grudnia 2013 r. nie korespondują ze sobą, co wskazuje że do uszkodzeń pojazdów nie doszło w deklarowanych okolicznościach, a zatem nie mogło także dojść do zgłaszanych przez powódkę obrażeń. W toku postępowania likwidacyjnego pozwane towarzystwo ustaliło, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka nie doznała krzywdy uzasadniającej wypłatę na jej rzecz zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 grudnia 2013 r. w miejscowości N. doszło do kolizji dwóch pojazdów marki B. i F. (...). Kierująca pojazdem marki B. I. W., jadąc drogą wojewódzką (...) od strony D. w kierunku Ś. w miejscowości N., wykonywała manewr lewoskrętu w ul. (...). Podczas tego prawidłowo wykonywanego manewru, pojazd którym kierowała powódka I. W. został uderzony w lewy bok przez jadący w tym samym kierunku pojazd marki F. (...), kierowany przez A. C., który wykonywał wówczas manewr wyprzedzania innego pojazdu typu bus. Dopiero w momencie kiedy pojazd kierowany przez A. C. zrównał się z busem, zobaczył on że przed nim znajduje się pojazd, którego kierowca wykonuje skręt w lewo. A. C. nie zdążył wyhamować i uderzył w pojazd powódki. Zderzenie się obu pojazdów było zderzeniem czołowo bocznym. Na miejsce zdarzenia nie została wezwana Policja. A. C. przyjął winę za zaistniałe zdarzenie i razem z I. W. spisali oświadczenie dotyczące szkody majątkowej.

Dowód: zeznania świadka A. C. – 56v., zeznania świadka D. B. – e-protokół z rozprawy z dnia 20.02.2015 r. – k. 73, opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 86-103.

Kierujący pojazdem marki F. (...) nieprawidłowo wykonywał manewr wyprzedzania nie zwracając należytej i szczególnej uwagi na zachowanie się pojazdu wyprzedzanego. W konsekwencji wytworzył stan zagrożenia na drodze i doprowadził do zaistnienia kolizji.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 86-103.

W wyniku tej kolizji w pojeździe marki B. którym poruszała się powódka powstały następujące uszkodzenia: przerysowane i wgniecione miejscowo lewe tylne drzwi pasażera, przerysowane lewe tylne nadkole (błotnik) oraz lewa tylna felga. Uszkodzenia te mogły powstać w dniu 3.12.2013 r. w czasie kolizji z pojazdem marki F. (...).

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych – k. 86-103.

Tego samego dnia, po wypadku powódka I. W. zgłosiła się do Izby Przyjęć Szpitala (...) w D., z powodu bólu karku. Powódce wykonano badanie RTG kręgosłupa szyjnego, w którym nie stwierdzono zmian urazowych, a jedynie nadmierne wyprostowanie kręgosłupa szyjnego. I. W. zalecono kołnierz S., R. żel, leki przeciwbólowe. Rozpoznano u niej skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł innych i nieokreślonych części szyi. I. W. przez dwa tygodnie stosowała kołnierz szyjny. Nie korzystała ze zwolnienia lekarskiego, w tym okresie nie pozostawała w zatrudnieniu. Z powodu utrzymywania się dolegliwości bólowych leczenie było kontynuowane u lekarza rejonowego, następnie specjalisty chirurga, który skierował powódkę na zabiegi rehabilitacyjne. W toku postępowania likwidacyjnego powódce wykonano w dniu 10 stycznia 2014 r. rezonans magnetyczny kręgosłupa szyjnego. Badanie wykazało m.in. zniesienie lordozy szyjnej, zmiany zwyrodnieniowy trzonów kręgowych, stenozę lewoboczną nabytą.

U powódki I. W., w wyniku wypadku z dnia 3.12.2013 r., z uwagi nie niewielki siły działające nie mogło dojść do uszkodzenia tkanek miękkich (ścięgna, więzadła, torebki stawowe).

Powódka nie doznała trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu związanego ze zdarzeniem z dnia 3.12.2013 r. z zakresu ortopedii i traumatologii. Leczenie ortopedyczne powódki zostało zakończone. Rokowania co do wyleczenia skutków zdarzenia z dnia 3.12.2013 r. sąd dobre. Nie przewiduje się wystąpienia negatywnych zjawisk będących pochodnymi przedmiotowego wypadku. Zdarzenie z dnia 3.12.2013 r. nie ma wpływu na aktualny stan zdrowia powódki, natomiast taki niekorzystny wpływ mają stwierdzone badaniem (...) zmiany w zakresie kręgosłupa szyjnego.

Dowód: przesłuchanie powódki I. W. - e-protokół z rozprawy z dnia 20.02.2015 r. – k. 73, opinia biegłego z zakresu (...) – k. 258-261.

Powódka w wyniku wypadku z dnia 3.12.2013 r. doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego. Uraz jakiego doznała jest urazem typu „bicza", jest to uraz przyśpieszeniowo-opóźnieniowy. Powstaje wskutek nagłego ruchu głową w trakcie zdarzenia, kręgosłup szyjny wykonuje gwałtowny ruch w stronę uderzenia i zaraz potem w przeciwną.

U powódki po wypadku zastosowano kołnierz ortopedyczny, leczenie farmakologiczne oraz rehabilitacyjne w postaci masażu odcinka szyjnego kręgosłupa szyjnego – 10 zabiegów. Poza wykonanym badaniem rtg kręgosłupa szyjnego w trybie ostro dyżurowym nie miała wykonanych innych badań (jedynie badanie (...) w postępowaniu likwidacyjnym). Zastosowane leczenie doprowadziło do poprawy stanu zdrowia powódki. Od czasu zakończenia leczenia powódka nie wymagała jego kontynuacji. Nie wymagała też wykonania badań diagnostycznych, ani powstrzymania się od pracy zawodowej.

W okresie pierwszych trzech tygodni od wypadku ze względu na bóle kręgosłupa i stosowanie kołnierza ortopedycznego, wykonywanie czynności dnia codziennego przez powódkę było ograniczone. Wykonywanie nawet prostych czynności związanych z samoobsługą w tym okresie mogło wymagać dłuższego czasu i ostrożności. Nie wymagała ona jednak opieki osób trzecich. W tym okresie nie powinna była dźwigać, nadmiernie obciążać kręgosłupa. I. W. prowadziła oszczędzający tryb życia - nie pracowała w tym czasie zawodowo.

Powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu związanego ze zdarzeniem z dnia 3.12.2013 r. z przyczyn neurologicznych.

U I. W. występują zmiany zwyrodnieniowe – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego.

Rokowania co do stanu zdrowia na przyszłość powódki są pomyślne. Powódka może wykonywać pracę zawodową, fizyczną, obowiązki rodzinne i społeczne z ograniczeniami dotyczącymi kręgosłupa. Ograniczenia te wynikają jednak ze stwierdzonych zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych i nie mają żadnego związku z przebytym urazem w dniu 3.12.2013 r. Nie można natomiast wykluczyć, że przebyty uraz może w przyszłości wpłynąć na wystąpienie progresji istniejących zmian zwyrodnieniowych w zakresie kręgosłupa szyjnego.

Dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii J. W. (1) – k. 219-225.

Pełnomocnik powódki zgłosił szkodę stronie pozwanej. Decyzją z dnia 20.02.2014 r. (...) S.A. z/s w W. odmówiło zaspokojenia zgłoszonych roszczeń. Na uzasadnienie decyzji zakład ubezpieczeń podał, że z przeprowadzonej rekonstrukcji okoliczności zdarzenia wynika, że do zdarzenia z dnia 3.12.2013 r. i uszkodzenia pojazdu B. doszło w okolicznościach innych niż podana przez poszkodowaną.

Dowód: decyzja (...) S.A. z/s w W. z dnia 20.02.2014 r. – k. 47.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, dowodów z zeznań świadków i przesłuchania powódki. Sąd przyjął za prawdziwe te zeznania powoda, które znajdowały potwierdzenie w pozostałych dowodach. Jak wynika bowiem z wniosków powołanej w sprawie biegłej neurolog J. W. (2), powódka po wypadku nie potrzebował pomocy osób trzecich, a doznany przez nią uraz kręgosłupa nie spowodował żadnych trwałych następstw i ograniczeń w życiu powódki o których powódka zeznawała. Dla ustalenia przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku Sąd przyjął wnioski opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych T. P.. Za przydatne do poczynienia istotnych ustaleń faktycznych Sąd uznał dowody z opinii biegłych lekarza z zakresu neurologii J. W. (1) oraz z zakresu (...). Biegli wydali swoje opinie po przeprowadzeniu badania powódki, którego przebieg szczegółowo opisali, a także w oparciu o wywiad z powódką i dokumentację medyczną znajdującą się w aktach. Wnioski opinii są logiczne i nie nasuwały żadnych wątpliwości Sądu. Sąd pominął natomiast opinię biegłej z zakresu neurologii J. S., gdyż po jej przeprowadzeniu stwierdził, że biegła ta wydawała opinię w toku postępowania likwidacyjnego na zlecenie strony pozwanej, co mogło wywołać uzasadnione wątpliwości co do jej bezstronności w niniejszej sprawie. W związku z tym Sąd nie dokonywał ustaleń faktycznych na podstawie tej opinii, dopuścił natomiast dowód z opinii innego biegłego z zakresu neurologii.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie.

Strona pozwana kwestionowała w sprawie swoją odpowiedzialności odszkodowawczą za skutki wypadku co do zasady. Podniosła, że uszkodzenia obu pojazdów, które miały brać udział w kolizji z dnia 3 grudnia 2013 r. nie korespondują ze sobą , co wskazuje że do uszkodzeń pojazdów nie doszło w deklarowanych okolicznościach, a zatem nie mogło także dojść do zgłaszanych przez powódkę obrażeń. Pozwany zakład ubezpieczeń podnosił również, że powódka nie doznała krzywdy na skutek wypadku z dnia 3 grudnia 2013 r. Była poddana badaniom w toku postępowania likwidacyjnego przez lekarzy orzeczników i żaden z nich nie stwierdził następstw dla zdrowia powódki na skutek przedmiotowego zdarzenia. Sporna była też wysokość dochodzonej pozwem kwoty.

Celem rozstrzygnięcia zasadności tych zarzutów należało na wstępie rozważyć postawę prawną odpowiedzialności strony pozwanej. Z art. 34 ust. 1 oraz 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U.2016.2060) wynika, że z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Podstawę prawną odpowiedzialności sprawcy zdarzenia z dnia 3.12.2013 r. jest przepis art. 436 § 2 w zw. z art. 415 kc. Jest to odpowiedzialność na zasadzie winy.

Sąd nie mając wiadomości specjalnych, powołał dowód z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków, celem ustalenia czy zarzuty strony pozwanej są zasadne.

Biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych wskazał, że w zgromadzonym materialne dowodowym znajdującym się w aktach sprawy I C 1353/14 i aktach ubezpieczyciela nie ma żadnego dowodu rzeczowego, który wskazywałby, a tym bardziej dowodził o fakcie, że pojazdy marki B. i F. (...) nie zderzyły się ze sobą. W aktach sprawy nie ma także dowodu rzeczowego, który pozwoliłby rozważać lub przyjmować wersję, że ujawnione i opisywane uszkodzenia, jakie posiadał pojazd marki B., mogły powstać w innych okolicznościach, miejscu i czasie niż te, które zostały wskazane przez powoda. Wniosek biegłego był jednoznaczny – uszkodzenia pojazdu marki B., którym poruszała się powódka, mogły powstać w dniu 3.12.2013 r. w czasie kolizji z pojazdem marki F. (...). W ocenie biegłego, dane znajdujące się w aktach sprawy o sygn. I C 1353/14 i aktach ubezpieczyciela, wskazują i potwierdzają zaistnienie zdarzenia drogowego z dnia 3.12.2013 r., w okolicznościach przedstawionych przez uczestników tej kolizji. Ślady pokolizyjne ujawnione na samochodach marki F. (...) i marki B. mogły powstać wskutek zdarzenia, w okolicznościach opisywanych przez jego uczestników, ślady te korelują ze sobą. W opinii uzupełniającej biegły w sposób wyczerpujący odniósł się do zarzutów podniesionych przez pełnomocnika strony pozwanej i logicznie wyjaśnił w jaki sposób doszedł do wniosków w niej zawartych. W odniesieniu do zarzutów dotyczących braku korelacji uszkodzeń obu pojazdów, biegły zwrócił zwłaszcza uwagę, że uszkodzenia samochodu marki F. (...) na dwóch różnych wysokościach są lustrzanym odbiciem uszkodzeń na różnych wysokościach, jakie zostały ujawnione na samochodzie marki B.. Dodatkowo biegły wskazał na czym polegało nieprawidłowe zachowanie się sprawcy wypadku – kierującego pojazdem marki F. (...). Mianowicie nieprawidłowo wykonywał on manewr wyprzedzania nie zwracając należytej i szczególnej uwagi na zachowanie się pojazdu wyprzedzanego. Kierowca wykonujący manewr wyprzedzania jest bowiem zobligowany do zachowania szczególnej ostrożności. Analiza zebranych materiałów pozwoliła biegłemu na stwierdzenie, że stan zagrożenia na drodze wytworzył i do zaistnienia kolizji przyczynił się kierujący samochodem marki F. (...). Ostatecznie biegły w całości podtrzymał wnioski sporządzonej przez niego opinii.

Powódka wykazała przesłanki odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń, a w szczególności zaistnienie samego zdarzenia powodującego szkodę w okolicznościach wskazanych przez powódkę, winę sprawcy zdarzenia ubezpieczonego w zakresie OC u strony pozwanej, a także szkodę niemajątkową czyli krzywdę będącą następstwem tego zdarzenia oraz adekwatny związek przyczynowy między szkodą a zdarzeniem. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu przesądzona została odpowiedzialność (...) S.A. z siedzibą w W. za skutki zdarzenia z dnia 3.12.2013 r.

Zgodnie z przepisem art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Istotne kryteria przy ustalaniu „odpowiedniej" sumy zadośćuczynienia zostały wypracowane w doktrynie i orzecznictwie. Należą do nich w szczególności: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy, konsekwencje w życiu osobistym i społecznym. Celem zadośćuczynienia jest bowiem przede wszystkim złagodzenie doznanych i odczuwalnych cierpień, winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno te doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości (a więc prognozy na przyszłość). Jak słusznie wskazał w swoim orzeczeniu Sąd Apelacyjny w Poznaniu z dnia 8.02.2006 r. (I Aca 1131/05, Lex nr 194522), zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić kwoty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, albowiem powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy i szkody majątkowej.

W wyniku wypadku drogowego powódka I. W. doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, a więc dobrem prawnym, które zostało naruszone było zdrowie ludzkie pojmowane jako „pewien optymalny z punktu widzenia procesów życiowych stan organizmu danej osoby, zarówno w aspekcie funkcji fizjologicznych, jak i psychicznych" (OTK z 28.05.1997 r., K26/96, OTK 1997/2/19). Nie ulega wątpliwości, iż zdrowie ludzkie jest dobrem niezwykle cennym, o czym świadczy chociażby objęcie tego dobra konstytucyjną ochroną. Jak twierdził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu powołanego orzeczenia „ochrona życia ludzkiego nie może być rozumiana wyłącznie jako minimum funkcji biologicznej niezbędnej do egzystencji, ale jako gwarancja prawidłowego rozwoju, a także uzyskania i zachowania normalnej kondycji psychofizycznej, właściwej dla danego wieku rozwojowego (etapu życia)".

Uraz powódki doznany w wyniku wypadku spowodował dla niej przede wszystkim fizyczną dolegliwość. Po wypadku powódka zmuszona była do zażywania leków przeciwbólowych, lecz były to zwykłe leki ogólnodostępne, nie zaś leki przepisywane na receptę. Przez dwa tygodnie nosiła kołnierz ortopedyczny. Nie korzystała ze zwolnienia lekarskiego, gdyż w czasie kiedy doznała szkody nie pozostawała w zatrudnieniu, ale też jej stan zdrowia nie wymagał powstrzymania się od pracy zawodowej. Powódka była konsultowana przez lekarza specjalistę z zakresu chirurgii, który zlecił jej przeprowadzenie zabiegów rehabilitacyjnych. Powódka skorzystała z 10 zabiegów – masażów szyi. Po rehabilitacji jej leczenie zostało zakończone. Biegli z zakresu neurologii oraz z zakresu ortopedii i traumatologii stwierdzili, że doznane w czasie kolizji w dniu 3.12.2013 r. urazy nie pozostawiły trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powódki. Powódka nie musiała korzystać z opieki i pomocy osób trzecich. Leczenie powódki w związku z wypadkiem przebiegło bez powikłań i było krótkotrwałe. Rokowania co do stanu zdrowia powódki na przyszłość w związku z wypadkiem są dobre, zaś dolegliwości zgłaszane w toku postępowania związane były z chorobami samoistnymi powódki i nie miały związku z przebytym urazem. Zatem skutki wypadku z dnia 3.12.2013 r. spowodowały w życiu powódki pewien dyskomfort zarówno fizyczny, jak i psychiczny, jednak nie trwał on długo i nie pozostawił trwałych następstw.

W ocenie Sądu uwzględnienie wszystkich powyższych okoliczności wskazuje, że stopień doznanej przez powódkę krzywdy uzasadnia zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 2500 zł. Zadośćuczynienie w takiej wysokości zdaniem Sądu jest odpowiednie w rozumieniu art. 445 § 1 kc, albowiem uwzględnia w całości rozmiary doznanej przez powódkę krzywdy, odczuwane przez nią cierpienia psychiczne i fizyczne. Tym samym pozwoli na zrekompensowanie poczucia krzywdy, pozostając jednocześnie w rozsądnych granicach w nawiązaniu do aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. Żądanie zadośćuczynienia przewyższającego wskazaną kwotę było niezasadne i podlegało oddaleniu.

Orzekając o odsetkach ustawowych, na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, Sąd miał na względzie to, że podstawa odpowiedzialności strony pozwanej i wysokość zadośćuczynienia ocenione zostały w oparciu o okoliczności istniejące już w dacie zgłoszenia szkody. Strona pozwana znała te okoliczności, jednak doszła do błędnych wniosków, iż nie ponosi odpowiedzialności za skutki zdarzenia. Jako podstawę prawną dla określenia daty wymagalności roszczenia,

a tym samym daty początkowej zasądzenia odsetek trzeba wskazać art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z tym przepisem zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. Skoro strona pozwana w dniu 20 lutego 2014 r. udzieliła powódce odpowiedzi negatywnej na żądanie wypłacenia zadośćuczynienia i w tym czasie dysponowała materiałem uzasadniającym ocenę rozmiaru krzywdy powódki i przyjęcia swojej odpowiedzialności za szkodę, to od następnego dnia, tj. od 21 lutego 2014 r. pozostawała w opóźnieniu. Należało zatem uwzględnić żądanie powódki zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od tej daty, na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Powódka żądała zasądzenia kwoty 6000 zł, zaś zasądzono na jej rzecz 2500 zł, a wiec wygrała sprawę w 42%, a strona pozwana wygrała w 58%. Powódka poniosła w sprawie następujące koszty: 150 zł - opłata od pozwu, 1200 zł - koszty zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu), 17 zł – opłata skarbowa od pełnomocnictwa, 16,80 zł koszty korespondencji według spisu kosztów (k. 71) oraz wydatki na opinie biegłych: 191,82 zł (k. 192) i 500 zł (k. 276). Łącznie powódka poniosła koszty procesu w wysokości 2075,62 zł, z czego strona pozwana powinna zwrócić jej 42% czyli kwotę 871,76 zł. Natomiast strona pozwana poniosła w sprawie następujące koszty: 1200 zł - koszty zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu), 17 zł – opłata skarbowa od pełnomocnictwa oraz wydatki na opinie biegłych: 870,87 zł (k. 105), 270,27 zł (k. 138). Łącznie strona pozwana poniosła koszty procesu w wysokości 2358,14 zł, z czego powódka powinna jej zwrócić 58%, tj. kwotę 1367,72 zł. Kwota zasądzona od powódki na rzecz strony pozwanej w wysokości 495,96 zł stanowi różnicę pomiędzy wskazanymi wyżej kwotami (1367,72 zł - 871,76 zł).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd uznał, że koszty sądowe poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa powinny ponieść strony w takim stosunku w jakim przegrały proces. Łącznie koszty tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa wyniosły 1019,69 zł, a w tym opłata od pozwu w części w jakiej powódka została od niej zwolniona - 150 zł oraz wydatki na opinie biegłych: 831,22 zł (k. 226) i 38,47 zł (k. 276). Z tego powódka powinna zapłacić 58% czyli 591,42 zł, a strona pozwana 42% czyli 428,27 zł. Takie też kwoty nakazano stronom uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie.